

בתי המשפט

001061/05 עתמ		בבית המשפט לעניינים מנהליים בחיפה	
28/07/2005	תאריך:	כבוד השופט עודד גרשון	בפני:

בעניין:

מנורה איזו אהרון בע"מ

העותרת

ע"י ב"כ עו"ד א. ברק

נ ג ד

המשיבה

עיריית חיפה

פסק דין

1. המשיבה פירסמה בחודש פברואר 2005 את מכרז מס' 2/2005 לביצוע עבודות אחזקה ושירות למתקני רמזורים בתחום שטח השיפוט של עיריית חיפה (להלן – "המכרז").

בעתירה שהגישה העותרת לבית משפט זה, היא עתרה לכך שבית המשפט יקבע כדלקמן:

- א. כי המשיבה אכן מהווה מונופול בתחום שוק הרמזורים באזור מחוז חיפה.
- ב. כי התנאים במכרז שעליהם נסבה עתירה זו מהווים ניצול לרעה של המונופול שבידי המשיבה.
- ג. כי יש לבטל תנאים אלו בהיותם ניצול לרעה של מונופול.
- ד. כי יש לבטל תנאים אלו בהיותם תנאים בחוזה אחיד, בלתי הוגנים ומקפחים ואשר נקבעו על ידי המשיבה בחוסר תום לב ובהפרת חובת הגינות המוטלת על רשות ציבורית הפועלת למען כלל הציבור.
- ה. כסעד חלופי לסעיפים קטנים א' עד ד' לעיל, ליתן צו מניעה אשר ימנע את המשך קיום הליכי המכרז עד שתינתן החלטת הממונה על ההגבלים העסקיים.
- ו. לפסוק לעותרת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד."

2. **התשתית העובדתית**

א. העותרת הינה חברה העוסקת בביצוע עבודות התקנה ואחזקה בתחום הרמזורים והחשמל, ולטענתה הינה "בעלת מוניטין וניסיון רב בתחום זה".

ב. המכרז פורסם בחודש פברואר 2005 והמועד האחרון להגשת ההצעות למכרז נקבע ליום 28.2.05.

ג. העבודות נשוא המכרז מתחלקות לשניים :

החלק האחד עניינו עבודות אחזקה חודשיות, שהינן עבודות שוטפות המתומחרות על בסיס תשלום חודשי קבוע;

החלק השני עניינו עבודות שינויים ושירות, שהינן עבודות המבוצעות מעת לעת בהתאם לצורך.

ד. המשיבה כללה בגוף המכרז מחירון ושני חלקי העבודה תומחרו על בסיס אומדן שערכה העירייה, אומדן המפרט את מחיר ביצועה של כל עבודה ועבודה.

ה. מלכתחילה התנתה המשיבה את המכרז בשני תנאים שעליהם נסבה, הלכה למעשה, העתירה שלפני :

התנאי האחד הוא שהמציעים הוגבלו במחירי המקסימום שאותם היו רשאים להציע בפרק שעוסק בעבודות אחזקה; **התנאי השני** הוא שהמציעים הוגבלו למחיר קבוע (**ללא אפשרות להציע הנחה או תוספת**) בפרק העוסק בעבודות שירות.

המשיבה שמרה לעצמה את הזכות לפרסם מכרזים נוספים בנושא המכרז.

ו. בעקבות פנייתה של העותרת אל המשיבה (**פנייה מיום 16/2/05, נספח ג' לתשובת המשיבה**), החליטה המשיבה לתקן את תנאי המכרז כך שהתחרות בין הקבלנים תהיה על מתן אחוז הנחה או תוספת למחירי האחזקה שקבעה העירייה, וביטלה, הלכה למעשה, את ההגבלה למחירי המקסימום בפרק העוסק בעבודות האחזקה. מחירי המקסימום האמורים, טענה העותרת, "**(...) הינם מחירים שאינם ריאליים, הנמוכים משמעותית ממחירי השוק ואשר, למעשה, יביאו את הזוכה במכרז לידי הפסד וודאי**".

עם זאת, המשיבה לא ביטלה את המגבלה בפרק העוסק בעבודות שירות. התוצאה היא, על כן, כי המציעים אינם רשאים להציע תוספת, או הנחה, מעל למחירים הנקובים בפרק האמור.

ז. לאור תיקון תנאי המכרז הצטמצמה המחלוקת אך לטענות הנוגעות לפרק שענינו עבודות השירות, אשר מחיריו נותרו קבועים ועל שום כך, לטענת העותרת, הם מוגבלים במחיר מקסימום;

בסיכומי טענותיה הוסיפה העותרת טענות הנוגעות אף לזכותה של המשיבה לפרסם מכרזים נוספים בנושא המכרז.

3. טענות העותרת

א. העותרת טענה כי המשיבה הינה מונופולין דה פקטו במחוז חיפה רבתי בשל כך שהיא מרכזת בידה 100% מכח הרכישה בתחום שיפוטה ו-75% מכח הרכישה במחוז חיפה, בתחום אחזקת הרמזורים והתקנתם.

התוצאה מכך היא, טוענת העותרת, שהמשיבה "היא בעלת כח להכתיב ולשנות את תנאי השוק הקיימים, מעצם העובדה שהיא ספקית העבודה העיקרית באזור זה".

העותרת טענה כי המשיבה, שהיא מונופולין דה פקטו, אינה רשאית להתנות תנאים כרצונה וכי זכות זו מוגבלת על ידי חוק ההגבלים העסקיים, **התשמ"ח-1988 (להלן – "חוק ההגבלים העסקיים")**, חוק החוזים האחדים, וכללי המשפט המינהלי.

בנוסף לכך, טענה העותרת, מחירי המכרז אינם סבירים.

ב. העותרת טענה כי בד בבד עם הגשת העתירה, הוגשה פניה לממונה על ההגבלים העסקיים, על מנת שזה יעשה שימוש בסמכותו ויכריז על המשיבה כבעלת מונופול על פי חוק ההגבלים העסקיים (**עותק מהפניה צורף לעתירה כנספח "ו"**).

העותרת טענה שעל אף שחוק ההגבלים העסקיים מקנה לממונה על ההגבלים העסקיים את הסמכות להכריז על גוף מסוים כמונופולין, הרי שהכרזת הממונה **איננה מהווה תנאי לקיומו של המונופולין**. זאת, בשל כך שההתייחסות למונופול היא כמפורט בסעיף 1 לכללי ההגבלים העסקיים (**הוראות והגדרות כלליות**), **התשס"א-2001**, לפיו מונופול מתקיים בין אם הוכרז לפי החוק ובין אם לא הוכרז.

ג. העותרת טענה כי בענייננו מתקיימים במשיבה התנאים הדרושים להכרזתה כמונופול:

לטענת העותרת, השאלה הראשונה אותה יש לבחון היא "האם יכולה עיריית חיפה, נוכת היותה עירייה ולא חברה מסחרית, להיחשב בשוק הרמזורים כ"בעל מונופולין" כהגדרתו בחוק ההגבלים העסקיים?"

בהנחה שהתשובה לשאלה הראשונה חיובית, הרי שלשיטת העותרת יש להוסיף ולבחון "האם ניתן לראות בעיריית חיפה "בעל מונופולין" בשוק הרמזורים, חרף העובדה שהעירייה לא הוכרזה ככזו על-ידי הממונה על ההגבלים העסקיים?"

לטענת העותרת, תשובה חיובית לשאלה תוביל לבחינת השאלה השלישית, והיא "האם נכון בנסיבות העניין להגדיר את גבולות השוק הרלבנטי בנסיבות הנדונות כשטח המצוי בתחום סמכות שיפוטה של עיריית חיפה או למצער אזור חיפה והצפון (כפי שהוא מוגדר בעתירה), וזאת להבדיל למשל משטח המדינה כולה?"

ולבסוף, בהנחה שהתשובות לסוגיות דלעיל הן חיוביות, יש לבחון "האם מחיר סף מחייב במכרז, שהוא נמוך באופן קיצוני (מחיר DUMPING) ממחיר השוק (ו/או מהמחיר הנהוג עבור העבודות נשוא המכרז), יכול שייחשב מחיר בלתי הוגן (UNFAIR PRICING) במובן סעיף 29א'(ב)(1) לחוק ההגבלים העסקיים ולכן כניצול לרעה, באורח בלתי חוקי, של מעמדה המונופולי של העירייה בשוק הרמזורים".

ד. העותרת הוסיפה וטענה כי "נוכח מעמדה של המשיבה כמונופול הפועל בשוק הרמזורים באזור מחוז חיפה, יש מקום להטיל עליה את המגבלות המוטלות על בעל מונופול במסגרת חוק ההגבלים העסקיים (...)".

העותרת טענה כי המשיבה מנצלת לרעה את מעמדה כמונופול, וכי פעלה באופן האסור על פי סעיף 29א' (א), סעיף 29א' (ב) (1) + (4) לחוק ההגבלים העסקיים, בין היתר כדלקמן:

ראשית, המשיבה כופה מחירי הפסד על המשתתפים במכרז, בניגוד לסעיף 29א'(ב)(1) לחוק ההגבלים העסקיים.
שנית, המשיבה הוסיפה תנאי למכרז לפיו אין להגיש הצעות מעל למחיר האומדן.
שלישית, המשיבה שומרת לעצמה את הזכות לפרסם מכרזים נוספים בנושא המכרז.

לטענת העותרת, המשיבה הינה מונופולין ומכאן ש"תנאי המכרז (...) הינם בטלים או שדינם להתבטל מכוח היותם ניצול לרעה של מעמד המשיבה כמונופולין".

ה. העותרת טענה כי שלושת התנאים הנ"ל הינם תנאים מקפחים כמשמעות מונח זה בחוק החוזים האחדים, תשמ"ג-1982 (להלן – "חוק החוזים האחדים").

ו. העותרת טענה כי המשיבה התבססה על מחירי תל-אביב וירושלים. ברם, "המשיבה יודעת היטב כי מחירי תל-אביב וירושלים הם מחירי היצף (DUMPING) ומכאן ההגבלה הבלתי שגרתית לאסור הגשת הצעות הגבוהות מהאומדן".

העותרת טענה כי ניהול עסקים בדרך של היצף הינה שיטה כלכלית הנחשבת בעיני כל לתחרות בלתי הוגנת ובמקומות רבים היא אסורה על פי חוק. בישראל, טענה העותרת, איסור ההיצף מוגבל ליבוא בלבד (בחוק היטלי סחר, תשנ"א-1991), "ואולם אין ספק שמדובר בתופעה ראויה לגינוי שהמחוקק אינו מעודד אותה".

והנה, המשיבה שהיא רשות ציבורית, לא זו בלבד שאינה נלחמת בתופעה אלא היא מנסה לקבעה ולהופכה לתנאי מתנאי המכרז. על שום כך "הגבלת ההצעות במחיר מקסימום הינה, בנסיבות העניין, פעולה פסולה, עידוד מחירי היצף וחוסר תום לב".

ז. העותרת הוסיפה וטענה כי יש לדחות את טענת המשיבה לפיה התקנת הרמזורים הינה פעולה שלטונית לכאורה, מהטעם שהיא מוכתבת למשיבה על פי חוק.

לטענת העותרת, "אם נאמץ גישה זו נמצא כי כל פעולה מסחרית של כל עיריה תכליתה לקדם איזו שהיא משימה ציבורית המוכתבת לעירייה על פי חוק, ונימצא מבטלים את כל המישור של "השלטון כפיסקוס" שהוא מאבני היסוד של דיני המנהל".

לטענת העותרת, לא זו גישתו של המשפט הישראלי, אשר קבע הפרדה ברורה בין ישומן הישיר של תקנות בנות פועל תחיקתי, בהן פועל השלטון במובן הקלאסי, לבין פעולות מסחריות גרידא, בהן מעמדו של השלטון שווה לחלוטין למעמדו של כל צד מסחרי המתקשר בחוזה.

העותרת הוסיפה וטענה כי בענייננו מדובר במכרז שפרסמה העירייה לשם קבלת שירותים, מכרז אשר מעמיד את המשיבה במישור המסחרי, ואין לו ולא כלום עם העובדה שהטעם לפרסום המכרז היה חובתה של העירייה להתקין רמזורים על פי חוק. ואמנם, העותרת אינה מתייצבת בתיק זה כחלק מהציבור שעליו מופעלת הוראת הדין בדבר התקנת רמזורים, אלא כצד מסחרי במכרז לאספקת

שירותים. המחלוקות נשוא המכרז אינן בדבר הפעלת תקנות בנות פועל תחיקתי. מדובר בסכסוך כלכלי, ופעולות המשיבה אינן **"פעולה שלטונית"**.

ח. העותרת הוסיפה וטענה כי אף דין טענתה החילונית של המשיבה, לפיה גם אם ייקבע כי פעילותה איננה בגדר **"פעולה שלטונית"**, הרי שעדיין קיימת לה הזכות להציב בפני המציעים תנאים, ובכללם מחיר מקסימום – להידחות.

טענתה הנ"ל של המשיבה מתבססת על פסק דינו של בית המשפט העליון **בע"מ 6464/03 לשכת שמאי המקרקעין בישראל נגד משרד המשפטים – אגף שומת מקרקעין ואח', פ"ד נח(3) עמ' 293**. שם נקבע כי המדינה איננה מונופול לעניין רכישת שירותי שמאות וכי התנאי של קביעת מחיר מקסימום בנסיבות שהיו שם הינו סביר.

העותרת טענה כי יש לערוך אבחנה בין נסיבות ועובדות המקרה המתוארות **בע"מ 6464/03** לבין נסיבות ועובדות העתירה דנן:

העותרת טענה כי בעניין **ע"מ 6464/03** כשלה לשכת השמאים בחובתה להוכיח, עובדתית, כי חלקה של המדינה ברכישת שירותי שמאות עולה על 50% כנדרש על פי החוק, וזו היתה הסיבה לכך שההכרזה כמונופול נכשלה, ולא משום שלא ניתן ליישם את תורת המונופול על גופי השלטון, כטענת המשיבה.

בענייננו, טענה העותרת, אין מחלוקת כי חלקה של המשיבה ברכישת שירותי הרמזורים (אחזקה ושירות) הינו 100% באזור שיפוטה ו- 75% במחוז חיפה. לטענתה –

"העדר המחלוקת בשאלת פלח השוק של המשיבה נובע מכך שעובדות אלו נטענו בתצהיר של העותרת ולא נסתרו בתצהיר נגדי אף לא הוכחו, ולו ברמז. בנוסף, ההגמוניה של המשיבה ברכישת שירותי רמזורים בתחום שיפוטה נובעת מעצם הגדרתה כעירייה ולא יכולה להיות שנויה במחלוקת".

לאור זאת טענה העותרת כי אין לראות **בע"מ 6464/03** משום מכשול לקביעת בית המשפט כי המשיבה הנה מונופול.

ט. העותרת הוסיפה וטענה כי קיים הבדל נוסף בין **ע"מ 6464/03** הנ"ל לבין העתירה דנן, וזאת לעניין זכות המשיבה לקבוע מחירי מקסימום.

העותרת טענה כי אין היא מערערת על זכותה העקרונית של המשיבה לקבוע מחירי מקסימום, אלא רק במידה והמשיבה משתמשת בזכות זו כדי לקבוע מחיר מקסימום **הנמוך ממחיר השוק** והמהווה לכן ניצול לרעה של מעמדה כמונופול.

לטענת העותרת, מעיון בע"מ 6464/03 עולה כי באותו עניין לשכת השמאים לא הצליחה להניח תשתית ראייתית לביסוס הטענה כי מחיר המקסימום שנקבע הינו מחיר מקפח. עתירת השמאים נדחתה, על כן, גם על רקע עובדתי זה ולא רק על רקע עקרוני לפיו המשיבה באותו עניין זכאית הייתה לקבוע מחירים כרצונה, כביכול.

י. העותרת הוסיפה וטענה כי תנאי המכרז דגן הינם תנאים מקפחים כאמור **בחוק החוזים האחידים, התשמ"ג-1982**, החל על המשיבה ועל המכרז.

יא. לטענת העותרת, המחירים שנקבה בהם המשיבה במכרז הינם מחירי הפסד, וזאת על פי חוות הדעת שהוגשה לתיק בית המשפט.

העותרת הוסיפה וטענה כי ראייה לכך שהמשיבה נקבה במחירי הפסד היא דווקא עצם התעקשותה של המשיבה לאסור על הצעת הצעות שעולות על האומדן. זאת, משום שאם מחירי השוק הם נכונים, כטענת המשיבה, הרי שממילא תתקבלנה הצעות נמוכות, ואין צורך באיסור שכזה.

אולם לטענת העותרת, המשיבה יודעת היטב כי המחירים עליהם התבססה הינם מחירי היצף ומכאן נובעת ההגבלה הבלתי שגרתית, לאסור הצעת הצעות גבוהות מהאומדן.

לפיכך, טענה העותרת, הגבלת ההצעות במחיר מקסימום הינה, בנסיבות העניין, פעולה פסולה, המהווה עידוד מחירי היצף וחוסר תום לב.

יב. העותרת טענה כי הגבלת מחירי ההצעות למחירי הפסד הינה הגבלה אסורה, שכן בכך עומדים המציעים בפני שתי אפשרויות בחירה: להציע הצעה במחירי הפסד או לא להשתתף כלל במכרז.

ברם, בענייננו, טענה העותרת, " (...) **תחום הרמזורים הינו תחום מצומצם ביותר, אשר הצרכניות היחידות בו הן הרשויות המקומיות (כ-80%) ומשרד התחבורה (כ-20%). ברור כי כל הרשויות המקומיות הן מזמינות עבודה הומוגניות, העומדות בקשר הדוק ולומדות זו מזו. במצב עניינים זה מתן הכשר להגבלת המחירים תגרום להכנסת ההגבלה כתנאי בכל מכרזי הרשויות המקומיות, ומכאן פגיעה ממשית בזכות הקניין ובחופש העיסוק של העותרת**". (ההדגשה במקור. ע.ג.).

העותרת הוסיפה וטענה כי אף אינטרס המשיבה בחסכון הקופה הציבורית על ידי זכייה במחירים נמוכים ככל האפשר, אינו יכול להצדיק התנהגות כה שרירותית מצד המשיבה בעצם קביעת תנאי סף בלתי סבירים ובדרישה כי יעבדו עבורה במחירי הפסד. הגבלת מחירי ההצעות למחירי הפסד, ובייחוד מצד רשות ציבורית החבה חובת תום לב מוגברת, הנה דבר פסול, בלתי חוקי ובלתי חוקתי, אשר אסור שבית המשפט ייתן לו הכשר.

יג. העותרת טענה כי המשיבה אינה יכולה להישמע בטענה כי בפני משתתפי המכרז עומדת הברירה שלא להשתתף כלל במכרז, זאת בשל הטעמים שלהלן:

ראשית, תחום הרמזורים הנו תחום עיסוק מצומצם, כך שבידי עירייה גדולה כמו עיריית חיפה קיים כוח שוק עצום, בדומה לכוחו של מונופול. לפיכך, כשם שלמונופול אסור על פי חוק לנצל את כוחו על מנת ליצור מחירי היצף, קרי מחירים הנמוכים ממחירי השוק, העלולים לפגוע במתחריו הקטנים, כך גם אסור למשיבה לנצל את כוח השוק שלה על מנת ליצור מחירי היצף.

שנית, המשיבה הינה רשות ציבורית החבה חובה מוגברת של תום לב והגינות בכלכלה מעשיה. לטענת העותרת, הגבלת מחירי ההצעות למחירי הפסד – במכרז ציבורי המתפרסם על פי חוק – הינה דבר אסור כשלעצמו ומהווה התנהגות פסולה. אף אם, באופן תיאורטי, לא ייגש איש למכרז כזה, הרי שעדיין אין לאפשר לרשות ציבורית לכופף את השוק, לזכות במחירים בלתי הוגנים **”וממש לסחוט ולעשוק את משתתפי המכרז”**, רק משום שביכולתה לעשות כן, וכל זאת כאשר הברירה היחידה בידי משתתפי המכרז היא לוותר מראש על ההשתתפות במכרז ועל נתח משמעותי משוק הצרכנים, המצומצם ממילא.

שלישית, העותרת טענה כי אם תנאי הסף נשוא העתירה יקבל את אישורו של בית המשפט, אזי קיים חשש ממשי כי ייווצר תקדים מסוכן, שכן רשויות מקומיות אחרות ילכו בדרך זו ויפרסמו אף הן תנאי סף המגבילים הצעות למחירי הפסד או למחירים ברווחים אפסיים, והדבר עלול, בסופו של דבר, לשבור את מטה לחמן של כל החברות העוסקות בתחום הרמזורים, ובכללן העותרת.

יד. עוד טענה העותרת כי מלבד האינטרס שלה, שנפגע קשות מתנאי הסף המגביל את ההצעות למחירי הפסד, קיים גם אינטרס ציבורי בקיום מחירים ריאליים. **”חזקה היא כי הזוכה במכרז המבצע את העבודות במחירי הפסד יבקש לצמצם ככל הניתן את הפסדיו ודבר זה עלול שלא לעלות בקנה אחד עם אינטרס הציבור בביצוע עבודה איכותית ובסטנדרטים המקובלים. הציבור, שלכאורה נהנה מכך שהוא משלם פחות מן הקופה הציבורית עבור עבודות השירות והאחזקה של**

רמזורי העיר חיפה, עלול לשלם לבסוף מחיר יקר. דומה שאינטרס זה לא נשקל כלל ע"י הגורמים אצל המשיבה שקבעו את תנאי הסף במכרז".

4. טענות המשיבה

א. טענת המשיבה, סמכויותיה של העירייה מפורטות בסעיף 249 לפקודת העיריות (להלן – "פקודת העיריות"). סעיף 197 לפקודת העיריות מחייב את העירייה להתקשר בחוזה לשם ביצוע עבודה אך ורק באמצעות מכרז פומבי.

ב. טענת המשיבה היא כי לאור האמור לעיל, המשיבה אינה יכולה להיות מוכרזת כמונופול, שכן "המשיבה בתחום שיפוטה מבצעת כפעולה שלטונית את כל העבודות המתחייבות על פי הפקודה לטובת ולרווחת תושביה כגון: סלילת דרכים, התקנה ואחזקת רמזורים וכיוצ"ב ולשם ביצוען הותקנו תקנות העיריות (מכרזים), התשמ"ח-1987 (להלן – "תקנות המכרזים").

הפקודה והתקנות מחייבות לפרסם ולקיים מכרז תוך שמירה על תחרות הוגנת בתנאים שווים ובחינת ההצעות על פי תנאי הסף, תנאי המכרז והאומדן שהוכן על ידי מפרסם המכרז".

ג. לחלופין טענה המשיבה כי גם אם יקבע שפעולת המשיבה איננה בגדר "פעילות שלטונית" אלא "הסדר בין שני בני אדם המנהלים עסקים", עליו חלים האיסורים שבחוק ההגבלים העסקיים, הרי שעדיין קיימת למשיבה הזכות להציב בפני משתתפי המכרז תנאים, ובכללם תנאים בנוגע למחיר מקסימום שישולם עבור ביצוע העבודה נשוא המכרז.

בעניין זה מפנה המשיבה לעע"מ 6464/03 לשכת שמאי המקרקעין בישראל נגד משרד המשפטים – אגף שומת מקרקעין ואח', תק-על 2004, שם נבחנה השאלה בדבר סבירותו של תנאי הסף בעניין מחיר מקסימום והאם יש בתנאי זה משום פגיעה ברמת התחרות בענף.

ד. טענת המשיבה, סעיף 2(א) לחוק ההגבלים העסקיים מציב מבחן מהותי, על פיו הסדר ייחשב ככובל רק אם ההגבלה שנקבעה בהסדר עלולה למנוע או להפחית את התחרות בין הצדדים להסדר, כולם או חלקם, או בינם לבין צד ג' שאיננו צד להסדר.

המשיבה ציטטה מדברי בית המשפט העליון בעע"מ 6464/03 שלפיהם טענות בדבר שימוש לרעה בכוח מונופוליסטי דורשות תשתית ראייתית לביסוסן.

ה. המשיבה טענה כי העותרת מעוניינת בעיכוב הליכי המכרז תוך ניסיון לכפות על המשיבה ולהכתיב לה תנאי מכרז אשר ינציחו את זכייתה במחירים גבוהים ובלתי סבירים, תוך מניעת קיום תחרות הוגנת על פי תנאי שוק מקובלים וסבירים, כפי שהללו באו לידי ביטוי במכרזים של רשויות מקומיות אחרות ובמע"צ.

המשיבה טענה כי המחיר אותו משלמת העירייה עבור אחזקת צומת מרומזר, על פי חוזה 16/97, הינו מעל 60,000 ₪ לשנה, ובעקבות גישור שנערך בין הצדדים, הופחת הסכום הנ"ל ב-10%. זאת, בעוד שעבור אותו השירות בדיוק משלם הציבור החיפאי על פי תוצאות מכרז 2/03, אותו פרסמה חברת "יפה נוף", שהינה תאגיד עירוני, רק כ- 13,000 ₪ לשנה.

ו. לטענת המשיבה –

"העותרת מסתירה כי בדרכים אשר תקצר היריעה מלפרטן ואשר אינן מתמצות רק בתיאום המחירים וחלוקה גיאוגרפית בהן הורשעה, הצליחה "לזכות" במכרזי הרמזורים בעיר חיפה, ברציפות, החל משנת 1983. זאת, כאשר במדינת ישראל פועלות כ-5 חברות רמזורים העומדות בדרישות משרד התחבורה להתקנה ולאחזקת רמזורים. ומה היד הנעלמה שמנעה "מכוחות השוק לפעול"? רק למבקשת פתרונים. תשובה חלקית מצויה בהרשעתה בתיאום מחירים".

לטענת המשיבה, בחודש יוני 2003 נתן בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מרים מזרחי) את הכרעת דינו בת.פ. 287/98. המשיבה טענה כי בהכרעת הדין קבע בית המשפט "שמנורה (רמזורים בע"מ) ויצחק איזו אהרון וחברת אריאל – הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ חילקו ביניהם את שוק הרמזורים בארץ באופן שחיפה ניתנה בידי העותרת. (...). מנורה ואחד ממנהליה, מר אלי אהרון, הוצאו מכתב האישום (לאחר שמיעת הראיות) מחמת עסקת טיעון עם המדינה במסגרתה "הוקרבו" מנהל אחר שלה וחברת מנורה רמזורים, הורשעו בפלילים ודינם נגזר".

המשיבה ביקשה להדגיש כי –

"(...) עסקינן באותם אנשים ממש, ובענייננו אנו אין כל חשיבות לעובדה כי מנהל ו/או גוף משפטי פלוני ולא אלמוני הם שנשאו בנטל עבור האחרים והורשעו.

**ברי שתיאום המחירים והחלוקה הגיאוגרפית האסורה נעשו
בידי אנשים ולא בידי גופים משפטיים. אותם אנשים הינם בעלי
העותרת כאן".**

ז. המשיבה טענה כי לקראת תום תקופת החוזה 16/97 ב-18/3/05 היא פרסמה את המכרז נשוא העתירה, 2/05 לביצוע עבודות אחזקה ושירות למתקני רמזורים בתחום שיפוטה. לטענתה, מסמכי המכרז הוכנו ע"י גורמים מקצועיים תוך התבססות על מכרזים דומים שפורסמו ע"י רשויות מקומיות אחרות, כגון תל אביב וירושלים וכן "יפה נוף", מתוך תקווה שתתקיים הפעם תחרות הוגנת בתנאים שווים וקבלת הצעות מחיר סבירות בהתאם לתנאי השוק בשנים האחרונות.

המשיבה טענה כי למרות שהכינה את מסמכי המכרז במקצועיות, היא נענתה לבקשתה של העותרת ותיקנה את מסמכי המכרז ובלבד שהליכי המכרז יתקיימו, כך שהצעת המחיר מאפשרת למתחרים לתת אחוז הנחה או תוספת למחירון עבודות האחזקה וכך למעשה מייתר התיקון את העתירה.

ואולם, טענה המשיבה, העותרת לא נענתה לפניית בא כוח המשיבה למחוק את העתירה, והחליטה להמשיך בהליכים וזאת "תוך גרימת נזקים כבדים למשיבה וניסיון להמשיך ולהנציח את עבודתה במחירים גבוהים ובלתי סבירים, כאמור לעיל, ותוך בזבז זמנו היקר של בית משפט נכבד זה".

ח. המשיבה טענה כי תנאי המכרז הינם סבירים וברורים.

המשיבה טענה כי מחירי המחירון לביצוע עבודות שירות הינם קבועים ומבוססים על סקר שוק ואומדנים שנעשו לאחרונה בעיריית תל אביב, ירושלים ובחברת "יפה נוף".

המשיבה טענה כי "המחירון הנ"ל גבוה מהמחירון של תל אביב, אשר גם במכרז שלה המחירים בו היו קבועים והתקבל על ידי הקבלנים הזוכים, אשר מבצעים עבודתם על פי תנאי החוזה".

כמו כן טענה המשיבה כי המחירון במכרז 2/05 גבוה בכ-80% מהמחירון שהתקבל כתוצאה מהמכרז האחרון בעיריית ירושלים. גם בירושלים, טענה המשיבה, הקבלן הזוכה מבצע את עבודתו על פי תנאי החוזה.

ט. המשיבה טענה כי במכרז 2/05 מתבקש הקבלן להתייחס לפערי המחיר הנדרשים לכיסוי הוצאותיו באמצעות הנחה או תוספת שהוא מתחייב להעניק למשיבה על מחירי האחזקה החודשית.

בהתייחסה לטענת העותרת על כך שאין באפשרותה לתמחר את עבודות השירות בשל חוסר נתונים לגבי הפריטים שהוזמנו, טענה המשיבה כי יש לדחות טענה זו. לדברי המשיבה, בעמ' 31 לתנאים המיוחדים והמפרט הטכני נכתב כדלקמן:

"במסגרת חוזה העבודה מתחייב הקבלן להחזיק באופן שוטף, לפחות את חלקי החילוף המפורטים בנספח ד' – מלאי מינימום של הקבלן לשירות ואחזקה. ככלל במשך כל תקופת החוזה לא יפחת מלאי חלקי החילוף מ 10% - מכל סוגי הציוד, החלקים ו/או המכלולים שבאחזקת הקבלן".

המשיבה הוסיפה וטענה כי באותו עמ' 31 קיים פירוט לגבי נוהלי חידוש המלאי, מעקב ורישום, וכמו כן בנספח ד' מפורטים כל הרכיבים והציוד אשר על הקבלן להחזיק באופן קבוע במלאי. המשיבה טענה כי בנוסף לדרישות מפורטות אלה, אשר מופיעות במסמכי המכרז, קיים בעירייה מידע סטטיסטי מפורט לגבי כמויות הפריטים השונים שהוחלפו או הותקנו במהלך השנים במסגרת עבודות השירות. ולראיה, בסיור הקבלנים ביקש אחד מן המציעים לקבל מידע סטטיסטי לגבי כמות הפריטים שהוחלפו במסגרת תיקוני נזקים, והעירייה נענתה לבקשתו באופן מיידי והעבירה לכל המציעים את הנתונים המבוקשים.

המשיבה טענה כי העותרת לא בקשה לקבל כל מידע נוסף מהמשיבה משום שיש לה מידע מלא לגבי כמויות הפריטים שהוחלפו או הותקנו במסגרת עבודות שירות ואחזקה.

לטענת המשיבה, העותרת מבצעת את העבודות נשוא המכרז בעיריית חיפה למעלה מ-20 שנה ברציפות, ולפיכך יש לה אף יתרון לעומת המתחרים והיא מסוגלת לתמחר את הצעתה היטב, תוך גילום ההוצאות בגין עבודות השירות, ולפיכך יש לראות את טענתה כטענה חסרת תום לב.

י. לסיכום טענה המשיבה כי תנאי המכרז סבירים וברורים ואין הצדקה לכך שבית המשפט יכנס בנעליה של הרשות.

המשיבה טענה כי תנאי המכרז קובלו ע"י החברות המתחרות אשר הגישו את הצעותיהן למכרז 2/05.

לעותרת יש יתרון במידע הדרוש לתמחר הצעתה לאור נסיונה למעלה מ-20 שנה באחזקת רמזורים בעירייה.

על שום כל אלה ביקשה המשיבה לדחות את העתירה.

5. **דיון: האם עירייה יכולה להיות מוכרזת כמונופול?**

א. הלכה למעשה מבוססת העתירה על טענתה של העותרת כי העירייה מהווה מונופול דה פקטו בשל כך שהיא מרכזת בידה 100% מכוח הרכישה בתחום שיפוטה 75% מכוח הרכישה במחוז חיפה, בתחום אחזקת הרמזורים והתקנתם.

נראה לי כי בפתח הדברים ראוי לדון בשאלה אם עירייה יכולה, בכלל, להיות מוכרזת כמונופול.

ב. כאמור לעיל, המשיבה טענה כי לאור הוראת **סעיף 197 לפקודת העיריות** היא אינה יכולה להיות מוכרזת כמונופול.

סעיף 197 לפקודת העיריות קובע כדלקמן:

"לא תתקשר עיריה בחוזה להעברת מקרקעין או טובין, להזמנת טובין או לביצוע עבודה אלא על פי מכרז פומבי".

אכן, מכוח הוראתה האמורה של פקודת העיריות חלה על העירייה חובה שלא להתקשר בחוזים באחד מהעניינים המנויים שם **"אלא על פי מכרז פומבי"**.

ואולם, אין בהוראת החוק האמורה כדי להציב מחסום בפני האפשרות כי עירייה תוכרז כמונופול, אם יתקיימו התנאים הקבועים לכך בחוק ההגבלים העסקיים.

והשוו לעניין זה את דברי כב' השופטת חיות בעע"מ 6464/03 **לשכת שמאי המקרקעין בישראל נגד משרד המשפטים ואח'**, פ"ד נח(3) עמ' 293 בעמ' 310 **מול האותיות ה-ז**.

זאת ואף זאת: פרסומו של מכרז לרכישת מוצרים או שירותים ע"י רשות מקומית, כשלעצמו, איננו בבחינת פעילות שלטונית. פרסום המכרז איננו אלא **המנגנון** שבאמצעותו מחוייבת הרשות המקומית לבצע רכישת מוצרים או שירותים. ולמותר לציין כי רכישת מוצרים או שירותים, כשלעצמה, איננה בבחינת פעילות שלטונית. בבצעה רכישות כאמור פועלת הרשות השלטונית כגורם כלכלי גרידא ולא דווקא כיישום שלטונית.

לפיכך, דין טענתה של העירייה, ככל שהיא נסמכת על הוראת **סעיף 197 לפקודת העיריות** – להדחות.

6. **דיון: האם מתקיימים בעירייה התנאים המצדיקים לראותה כמונופול?**

א. **סעיף 26 לחוק ההגבלים העסקיים** קובע כי לעניין חוק ההגבלים העסקיים יראו כמונופולין "ריכוז של יותר ממחצית מכלל אספקת נכסים או מכלל רכישתם, או של יותר ממחצית מכלל מתן שירותים, או מכלל רכישתם, בידי של אדם אחד (להלן – בעל המונופולין)".

ב. עתירתה של העותרת נתמכה בתצהירו של מר דב שטיין, המשמש כמנהל תחום הרמזורים אצל העותרת. הואיל ובסעיף 17 לעתירה נטען כי המשיבה מרכזת בידה 100% מכוח הרכישה בתחום שיפוטה ו-75% מכוח הרכישה במחוז חיפה, בתחום אחזקת הרמזורים והתקנתם והמצהיר הצהיר כי עובדות אלה הן בידיעתו האישית; ומאחר והמשיבה עצמה לא סתרה את האמור בעתירה בעניין זה ואף לא הכחישה אותו, פשיטא שניתן להתייחס לכך כאל נתון מוכח.

ג. הואיל וכך ולאור הוראת **סעיף 26 לחוק ההגבלים העסקיים**, הרי שניתן לראות את המשיבה כבעלת מונופולין.

7. דיון: האם המשיבה ניצלה לרעה את היותה בעלת מונופולין בתחום הרמזורים?

א. **סעיף 29א לחוק ההגבלים העסקיים** קובע לאמור:

"(א) בעל מונופולין לא ינצל לרעה את מעמדו בשוק באופן

העלול להפחית את התחרות בעסקים או לפגוע בציבור.

(ב) יראו בעל מונופולין כמנצל לרעה את מעמדו בשוק באופן

העלול להפחית את התחרות בעסקים או לפגוע בציבור,

בכל אחד מן המקרים האלה:

(1) קביעה של רמת מחירי קניה או מכירה בלתי

הוגנים של הנכס או של השירות שבמונופולין.

(...).

הוראות סעיף קטן זה באות להוסיף על הוראות סעיף

קטן (א)".

ב. בעניין עע"מ 6464/03 קבע בית המשפט העליון מפי כב' השופטת חיות, בהתייחסו לתנאי סף בדבר מחיר מקסימום במכרז, כדלקמן:

"מילוי החובה המוטלת על עורך המכרז הציבורי לקיים תחרות

הוגנת בתנאי שוויון, נבחן, בין היתר, על פי 'תנאי הסף'

הקבועים במכרז (השוו: ש' הרציג דיני מכרזים כרך ב' (מהדורה

שניה, תשס"ב) 229 (להלן: הרציג דיני מכרזים). ויודגש, העובדה ש'תנאי סף', יוצרים מעצם טיבם, 'סינון' מוקדם של המשתתפים הפוטנציאליים במכרז, איננה מהווה בהכרח אפליה, או פגיעה בעקרון השוויון, ובלבד ש'סינון' זה נעשה בהסתמך על שיקולים ענייניים. 'סינון' ענייני כזה, איננו אלא הבחנה מותרת, המבוססת על שוני רלוונטי, ועל כן, נשמרת במסגרתה הזדמנות שווה למציעים שווים. כך לגבי 'תנאי סף' בדרך כלל, וכך גם לגבי 'תנאי סף' שעניינו 'מחיר מקסימום'. עם זאת, יתכנו מקרים בהם צמצום מספר המשתתפים באמצעות קביעה של 'מחיר מקסימום' תהווה הענקה של יתרון בלתי הוגן, ופגיעה בעקרון השוויון. כך למשל כאשר מוכח כי כוונת עורך המכרז לא הייתה להשיג את המחיר המיטבי אלא 'לתפור מכרז' בעבור מציע זה או אחר. יתכן אף כי קביעת 'מחיר מקסימום' הנמוך באופן ניכר ממחיר השוק, והמעניק יתרון משמעותי למתמודדים בעלי 'אורך נשימה' וחוסן כלכלי, יהא בה משום הענקת יתרון בלתי הוגן, וזאת בהתחשב בתנאי השוק ובנתח השוק נשוא המכרז. (...)." (ההדגשה שלי. ע.ג.).

ואולם, בפסק הדין האמור לא ניתנה תשובה לשאלה אימתי יחשב מחיר מקסימום למחיר בלתי הוגן שבאמצעותו מנצל בעל המונופולין לרעה את מעמדו בשוק.

נראה שכדי לקבוע עמדה לעניין השאלה אם מחיר פלוני הינו מחיר בלתי הוגן בשל היותו נמוך באופן ניכר ממחיר השוק, עלינו להשיב, קודם לכן, על כמה שאלות: ראשית, מהו מחיר השוק? שנית, באיזה שיעור צריך מחיר להיות נמוך ממחיר השוק כדי להחשב כמחיר בלתי הוגן? האם מחיר הנמוך, למשל, בשיעור של אחוז אחד ממחיר השוק יכול להחשב כמחיר בלתי הוגן? האם מחיר הנמוך בחמישה אחוז יכול להחשב ככזה? או אולי רק כאשר יש פער של עשרה אחוז או יותר ייחשב המחיר כבלתי הוגן?

כאן מתעוררת גם שאלה נוספת: נסיון החיים מלמד שלעיתים פער של אחוז אחד הוא פער משמעותי מבחינת שוויון של המוצר או השירות. למשל, פער של אחוז אחד בשווי נכס מקרקעין שיכול לשמש רשות מקומית כמשרדים לניהול ענייני הרשות, יכול להתבטא בהפרש כספי ניכר. לעומת זאת, ייתכנו מקרים שפער של עשרה אחוז ואף יותר עדיין לא יביא עמו הפרש ניכר מבחינת השווי הכספי.

ג. העותרת ביססה את טענותיה כנגד המחירים הקבועים שנכללו במכרז על חוות דעתו של המומחה שמואל צירקל, מיום 12/2/04 אשר צורפה כנספח ג' לעתירה.

חוות דעתו של שמואל צירקל הוכנה עבור המשיבה והוגשה על ידה לבית המשפט, בהליך אחר שהתנהל בין הצדדים לגבי מחירי האחזקה לצומת. העותרת טענה כי היא אינה מסכימה לאמור בחוות הדעת, שכן לדידה "המחירים הנקובים בה מחירי הפסד הם, ואולם בכל זאת ראוי להזקק לחוות הדעת, ולו כדי להראות את חוסר הסבירות במחירי המכרז נשוא עתירה זו, שהינם נמוכים בשיעור 18% מאותם מחירים הנקובים בחוות הדעת, שהמשיבה עצמה ערכה והגישה לבית המשפט".

מנגד טענה המשיבה, כאמור לעיל, כי מחיר המקסימום הנדון כאן הינו גבוה בכ- 80% מהמחירון שהתקבל כתוצאה מהמכרז האחרון בעיריית ירושלים.

ד. כשלעצמי אני סבור שבעל דין המבקש לשכנע את בית המשפט כי מחיר פלוני הינו מחיר בלתי הוגן כמשמעות מושג זה בסעיף 29א(ב)(1) לחוק ההגבלים העסקיים, חייב להכבד ולהגיש לבית המשפט חוות דעת עדכנית של מומחה שבה תמצאנה תשובות לכל השאלות שנשאלו לעיל.

חוות דעתו של מר צירקל (נספח ג' לעתירה) אינה מנוסחת כלל כחוות דעת כנדרש על פי סעיף 24א(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א-1971. ואולם, אינני מתכוון להכריע בעניין שלפני על סמך נימוק פורמלי זה. בנסיבות העניין הייתי מוכן לקבל את חוות הדעת האמורה כראיה משום שהמשיבה עצמה הגישה אותה כראיה לבית משפט בהליך אחר שבין הצדדים.

ואולם, חוות הדעת האמורה אינה מספקת בנסיבות העניין: ראשית, חוות הדעת אינה עדכנית. מדובר במסמך שנערך ב-12/2/04; שנית, לא ניתן ללמוד מחוות הדעת מהו בעצם מחיר השוק. זאת, משום שהמומחה מציג בחוות דעתו טווח מחירים ניכר ובסופו של יום לא ניתן לקבוע על פי האמור בחוות הדעת מהו, בעצם, "מחיר השוק". מה גם שהעותרת עצמה לא הביאה את חוות דעתו של מר שמואל צירקל כראיה לצורך הוכחת מחיר השוק. על פי דבריה שלה, היא מצרפת את חוות הדעת (נספח ג' לעתירה) "לשם המחשה (...)" לגבי מחירי האחזקה לצומת".

כך גם לא ברורה טענתה של העותרת על כך שקיים הפרש של 18% בין המחירים הנקובים בחוות הדעת לבין מחירי המקסימום שנקבעו במכרז. מאחר ובחוות הדעת קיים טווח מחירים רחב, לא ברור על פי איזה מחיר חושב ההפרש של 18%.

ה. כאן המקום לציין כי בסעיפים 66-63 לסיכומיה, טענה העותרת, כי נטל הראיה להוכיח "באופן פוזיטיבי כי המחירים סבירים הם" מוטל על שכמה של המשיבה. ייתכן שבשל כך לא הביאה העותרת ראיות ממשיות להוכחת טענתה.

ואולם, אין כל בסיס בדין להעברת נטל הראיה אל שכמה של המשיבה, כנטען ע"י העותרת. השוו: לדברי כב' השופטת חיות **בסעיף 12 לפסק הדין בע"מ 6464/03 הנ"ל**.

ו. לאור האמור עד כה המסקנה היא כי העותרת לא הוכיחה כי המחירים הקבועים בגין עבודות השירות שאותן ביקשה המשיבה לרכוש באמצעות המכרז, הינם מחירים בלתי הוגנים כמשמעותם **בסעיף 29א(ב)(1) לחוק ההגבלים העסקיים**. מכאן שלא הוכח שהמשיבה ניצלה לרעה את מעמדה כמונופולין בשוק הרמזורים באזור מחוז חיפה. כך גם לא שוכנעתי כי מדובר במחיר **"מקפח"** כנטען ע"י העותרת.

התוצאה מן האמור לעיל היא שלא נפל פגם במכרז המצדיק את ביטולו, כטענת העותרת.

8. למעלה מן הדרוש ולשם השלמת התמונה, אוסיף עוד כדלקמן:

בד בבד עם הגשת עתירתה לבית משפט זה, פנתה העותרת, ביום 21/2/05, לממונה על ההגבלים העסקיים, על מנת שזה יעשה שימוש בסמכותו, **"יכריז על עיריית חיפה כמונופול הפועל בשוק רמזורים במחוז חיפה ויקבע כי תנאי המכרז האמורים לעיל והמחירים שנקבעו בו, הינם פסולים, מכוח היותם ניצול לרעה של מעמדה כמונופולין"**.

מסתבר כי רשות ההגבלים העסקיים השיבה לעותרת, באמצעות בא כוחה המלומד עורך דין אליעזר ברק, כי **"לאחר שבחנו את טענותיך ואת תגובתה של עיריית חיפה (שהוגשה בעתירה 1061/05 בבית המשפט לעניינים מינהליים בחיפה והעתק הימנה הועבר לעיונו), לא מצאנו מקום להפעלת סמכויותיו של הממונה על ההגבלים העסקיים בעניין הנדון" (מכתבה של רשות ההגבלים העסקיים, באמצעות עו"ד גב' נאוה קרואני, מיום 10/4/05 אשר צורף לבקשה שבבש"א 30589/05)**.

9. **אחרית דבר**

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני מורה כדלקמן:

א. אני דוחה את העתירה שבתיק עת"מ 1061/05.

ב. אני מורה על ביטול צו המניעה הזמני שניתן ביום 23/2/05 במסגרת תיק בש"א 30280/05.

ג. העותרת תשלם למשיבה הוצאות משפט ושכר טירחת עורך דין בסך כולל של 10,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק ובתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

פיסקה 8 של פסק דין זה הושמעה בפומבי בנוכחות אליעזר ברק, ב"כ העותרת, ועו"ד גב' ארזה שצקר, באת כוח המשיבה.

ניתן היום כ"א בתמוז, תשס"ה (28 ביולי 2005) במעמד הצדדים.

עודד גרשון, שופט

עו"ד ברק :

מבקש עיכוב ביצוע על מנת שצו המניעה ישאר על כנו. אני מבקשת שהות של מספר ימים כדי שיהיה לי סיפק לקרוא את פסק-הדין ולהחליט אם להגיש ערעור, אם אחליט להגיש ערעור אפנה בבקשה מתאימה לביהמ"ש העליון.

עו"ד גב' שצקר :

מתנגדים לבקשה משני טעמים : ראשית, מבחינה עניינית נגרם עוול לעירייה ולקופה הציבורית בשל משך הזמן שצו המניעה עומד על כנו.

גם מבחינה משפטית, יש בידי ע"א מינהלי מיום 16/6/05 ע"י השופט עדיאל, נאמר במפורש: **"ביהמ"ש יעתר לעיכוב ביצוע פסה"ד רק אם הצביע המבקש על נסיבות מיוחדות ובהן סיכויי הערעור להתקבל והקושי להשיב את המצב לקדמותו אם תדחה הבקשה"**.

בתחום המכרזים דחיית בקשה לעכב ביצועו של פסה"ד אינה כרוכה בד"כ בנוק בלתי הפיך שכן נזקו של המבקש הינו לרוב כספי שלגביו עומד לו סעד של פיצוי כספי.

הואיל ואנו המתנו למתן פסק-הדין קבענו כבר ישיבה של ועדת המכרזים ליום א' הקרוב כדי לפתוח את תיבת המכרזים ולכן כל עיכוב נוסף יגרום לכך שנצטרך לפנות שוב למציעים שיאריכו את הערבויות וזאת תהיה הפעם השלישית שהם יצטרכו להאריך את הערבויות וכמובן שכל יום שעובר משלמת העירייה סכומים גבוהים בגלל החוזה שפג תוקפו והוא בעצם חי וקיים בגלל החלטות בית המשפט.

עו"ד ברק :

בקשנו מספר ימים.

לגבי הארכת ערבויות, אותו הדין חל, כאילו מן מחטף ואין אני רואה שזה תקין.

החלטה

סבורני כי בנסיבות העניין, הואיל וביטול צו המניעה יגרור אחריו, בין היתר, את פתיחת תיבת המכרזים ופתיחת המעטפות, נראה כי זהו מהלך בלתי הפיך ועל כן, ראוי להיעתר לבקשתו של עו"ד ברק ולהתלות את תוקף ביטול צו המניעה למשך ימים אחדים כבקשתו.

לפיכך, אני מתלה את תוקף ביטול צו המניעה שניתן במסגרת בש"א 30280/05 עד ליום 1/8/05 שעה 16:00.

ניתנה היום כ"א בתמוז, תשס"ה (28 ביולי 2005) במעמד הצדדים.

עודד גרשון, שופט